

DOKTÖRKA PROPRİŞERKY

JOHN
KELLY

DOKTORKA PRO PŘIŠERKY

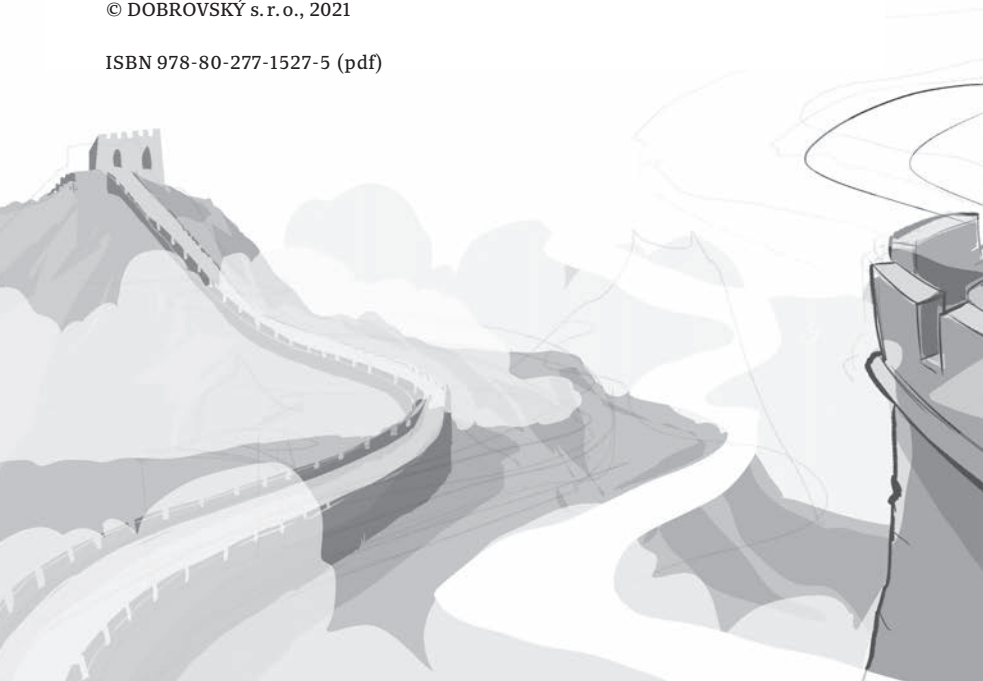

First published 2020 by Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan
Text and illustrations copyright © John Kelly 2020

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Kotalová, 2021
Cover © John Kelly, 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1527-5 (pdf)

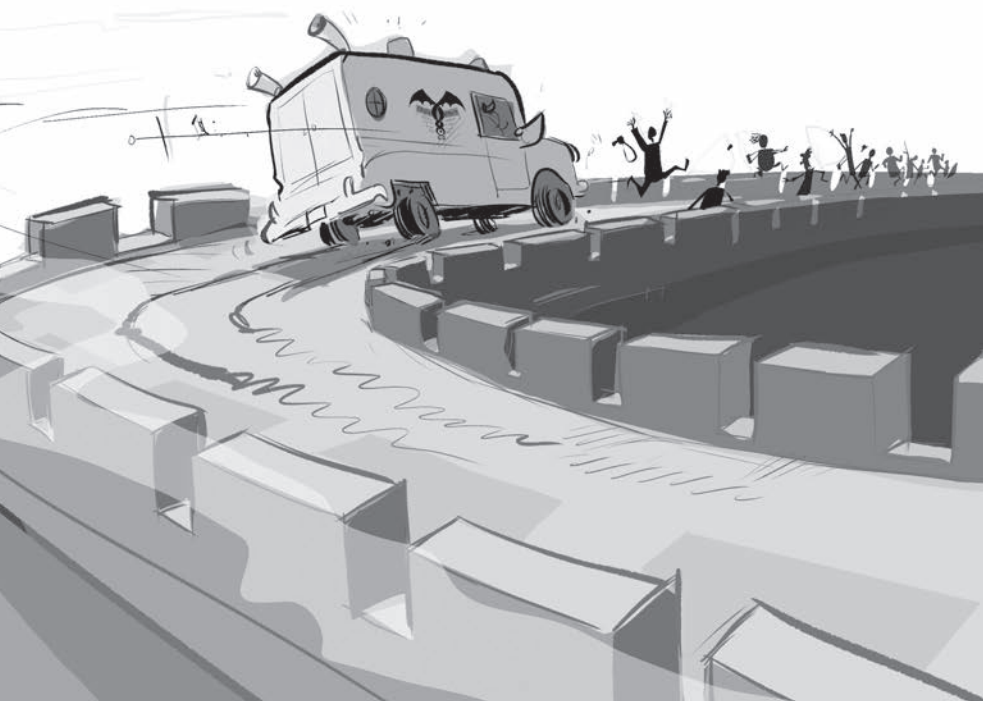
DOKTÖRKA PROPRISERKY

JOHN
KELLY

Věnováno mámě a tátovi.

Kéž by to táta mohl vidět.

OBSAH

1. Úplně bez rukou	9
2. Děsuplná třída	18
3. Zježený vzteky	35
4. Nejsi ani o chlup míň mrtvý	47
5. Psi slintance a sliz	59
6. Vůbec ne příšera	68
7. (Le)výlet s netopýrem	80
8. „Stará slečna Jorgensenová?“	98
9. Příšerně otravné plyny	109
10. Fakticky doufám, že nepadnu na něj!	122
11. Dračí objetí	131
12. „Okamžitě ty dveře otevři!“	141
13. „Je to VELMI ostré“	154
14. „Ach! Být zase tak mladá!“	160
Slovníček pojmů	172

Všimněte si slovíček označených tímto lékařským symbolem:

a vyhledejte si je ve slovníčku pojmů.

ÚPLNĚ BEZ RUKOU

Kapitola první

Jednoho dne ráno jsem šel ulicí, když vtom muži přede mnou na chodník **upadla levá paže**.

Já tedy nevím, jak vy – možná, že tam, kde žijete, se s tím, že lidem padají končetiny na zem, setkáváte **v jednom kuse**.

Kdo ví, možná se u vás nedá dojít do obchodu bez toho, aniž byste zakopli o **nohu**, **ucho** nebo **bradu**, ale já vás mohu ujistit, že tady u nás na takové věci zvyklí nejsme. Ani zdaleka! Tady lidem padají normální věci jako propisky, lístky na autobus či zmrzliny.

Ne **paže**.

Ale teď mi tu u nohou na chodníku jedna ležela.

Celá levá paže.

Muž, kterému upadla, krácel dál. Vypadalo to, že má na hlavě vrabčí hnízdo, ale to není omluva, abyste kolem sebe rozhazovali ruce, no ne? Když už nic, tak alespoň od obecního úřadu dostanete pokutu za to, že **děláte binec**.

(Počítají se části těla za binec? Sám nevím. Ale kdybych byl vámi, určitě bych to nehledal na Googlu.)

No nic, rád pomůžu (a nejsem žádná **citlivka**), takže jsem paži zvedl a vydal jsem se za ním. Odolal jsem pokušení zamávat s ní na něj – **to by se nehodilo**. Naštěstí ten muž nedošel moc daleko. Vlastně se pochodníku šoural tak pomalu, že bylo hrozně jednoduché ho dohonit.

Poklepal jsem mu na rameno. „**Promiňte,**“ řekl jsem, „**ale asi vám něco upadlo!**“

Smrtelně ztuhl, zastavil se a otočil se na mě. Ohledně jeho vrabčího hnízda jsem měl pravdu. Vypadal, jako by se rok nebo dva nemyl, **a chybělo mu několik zubů.**

Pak jsem si všiml, že zuby (a paže) nejsou to jediné, co mu chybí.

Nějak se mu povedlo ztratit i **ucho.**

A **oko.**

A celkem velký kus **nosu.**

„Nazdárek, mladý muži,“ řekl s úsměvem. „Můžu ti pomoci?“ Zdál se moc milý – i když s návštěvami zubaře byl dosti ve sklu-
zu.

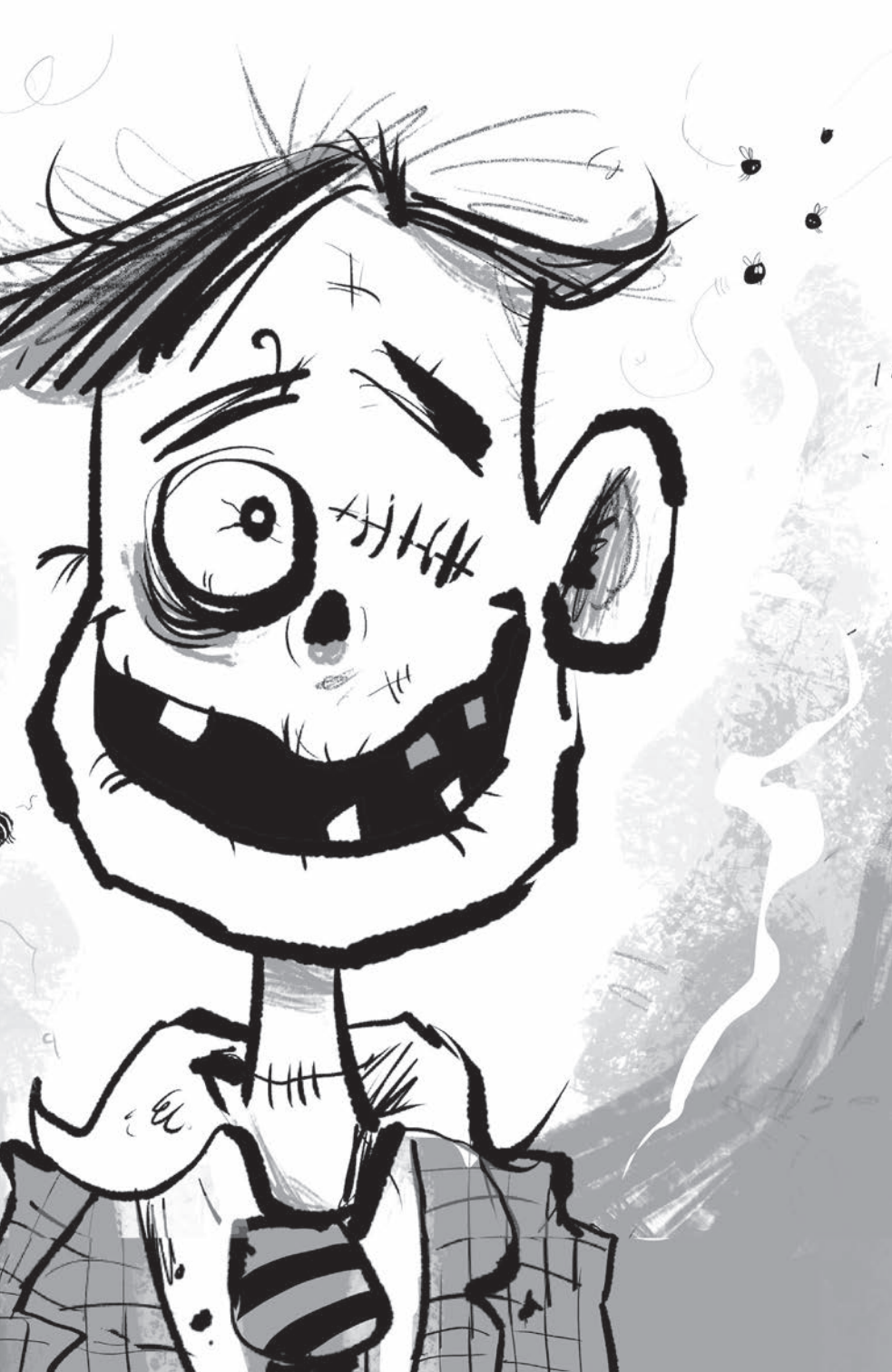
Podával jsem mu levou paži, která mu upadla. „Myslím, že patří vám,“ řekl jsem.

Na okamžik vypadal zmateně, když počítal všechny paže, které před ním byly. Celkem byly **tři** (což bylo o jednu navíc, než bylo běžné). Docvaklo mu to a všiml si, že mu jedna chybí.

„**Jsem to ale trouba!**“ zvolal.

„Zase mi upadla, že jo? Poslední

dobou jsem strašně nepozorný. Ale od tebe je to moc milé.“ Na pozdrav ke mně natáhl zbývající pravou ruku. „**Smrtimír Smrtný**, k tvým službám. Prosim dovol mi potřást si s tebou rukou, mladý muži.“

Potřásl mi rukou.

„**Ozzy**,“ řekl jsem a rázně jsem mu stisk ruky opětoval.

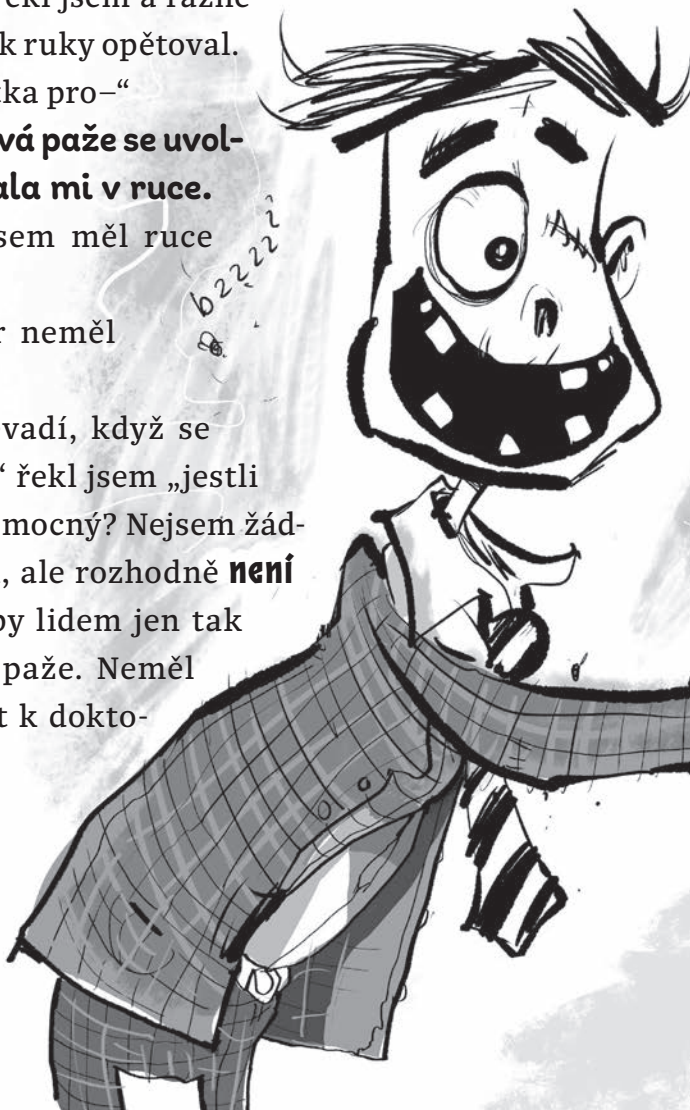
„Což je zkratka pro–“

Jeho pravá paže se uvolnila a zůstala mi v ruce.

Teď už jsem měl ruce čtyři.

Smrtimír neměl žádnou.

„Snad nevádí, když se vás zeptám,“ řekl jsem „jestli jste nějak nemocný? Nejsem žádný odborník, ale rozhodně **není normální**, aby lidem jen tak odpadávaly paže. Neměli byste si zajít k doktorovi?“

„No, je **legrační**, že to zmiňuješ,“ řekl. „Akorát jsem tam mířil, když...“ Podíval se na své paže – na ty, které jsem držel. „Ach!“ řekl. „Tohle začíná být trochu **trapné**. Doktorka je bude muset přišít zpátky, ale nevím, jak je teď k ní mám donést.“ Pokrčil svými bezkončetinovými rameny.

„Jak daleko to k ní máte?“ zeptal jsem se. „Mohl bych

vás doprovodit.“

Neměl jsem nic na práci, a jak už jsem říkal, jsem dobrák od kosti.

„Proč ne! Ordinance je hned tady za rohem na Děsuplné třídě. Je to kousínek.“

„Divné. Žiju tu už roky a o Děsuplné třídě jsem nikdy neslyšel.“

„No, **není úplně jednoduché** ji napoprvé najít, ale kdybys mi prokázal laskavost a donesl mé paže do ordinace – jestli nikam nespícháš...?“

Zakroutil jsem hlavou a on mi znovu věnoval **částečně bezzubý úsměv**. „Pojď za mnou, ukážu ti, kde to je,“ dodal.

Dal jsem si jeho paže pod ty své. „Můžu se zeptat, co se vám **stalo**?“ řekl jsem, zatímco jsme šli.

„Ále, není to nic vážného,“ odpověděl s úsměvem. „**Jen jsem tak trochu mrtvý.**“

„Aha!“ řekl jsem.

Bylo to to jediné, co jsem vymyslel. Vždycky jsem měl podezření, že jsou mezi

námi i **mrtví**. Například se říkalo, že slečna Pišťalíková – školní sekretářka – nepohnula svaly v obličeji už sedmáct let.

Pan Vyoraný z naší ulice skutečně vypadá, jako by ho nedávno **vykopali** ze země.

Ale **Smrtimír** byl jednoznačně úplně první člověk, který mi to přiznal.

DĚSUPLNÁ TRÍDA

Kapitola druhá

V tuhle chvíli by si většina lidí pomyslela **OTOČ SE A VEZMI NOHY NA RAMENA!** Takže je to asi vhodná chvíle, abych vysvětlil, že důvod, proč jsem to neudělal, je moje rodina.

Víte, moje rodina je malinko **ODLIŠNÁ.**

Začnu tím, že mě rodiče pojmenovali **OZZY**, což je zkráceně – no, to je teď asi jedno. Jde o to, že moje rodina dělá věci, které ostatní rodiny zdá se nedělají. Jako například namísto dvou týdnů na prosluněné pláži jedeme kempovat do **Walesu** 🏴,

